

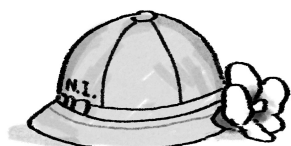
*Nhật kí
thực hiện ước mơ*

Mục Lục

Món quà của bà	7
Hai lời nguyện cầu	13
Điều viết ở trang bốn	20
Ishihara Natsuki đã chuyển trường	28
Chiếc mũ đồng phục màu vàng	34
Tớ muốn ăn món gì đó thật ngon	36
Biệt danh của tớ là “Siêu nhân chìm”.	42
Bài học đặc biệt của anh tớ	47
Hiên ngang về bét	52
Thứ mang tên “Cảm giác tội lỗi”	57
Nhà ông ngoại	63
Tớ đã bơi được ở Youroukeikoku	69
“Không ngờ lại có chuyện như thế này”.	77

Đi tìm kho báu nhưng thất bại	82
Người ở công viên	86
Điều tố viết ở trang tám	94
Cuốn sách chú chọn cho tố	101
Không dùng tẩy	106
Đọc <i>Hoàng tử bé</i>	114
Bức thư của chú	120
Siêu nhân bơi thật sự	124
Tấm bưu thiếp gửi từ Hokkaido	129
Câu trả lời từ trái tim.	134
Nghẹn ngào ước mơ - Kibogaoka	140
Lời kết	150

Món quà của bà

Ngày hôm đó, tớ dọn phòng mình. Chỉ vì tớ đã hứa với mẹ khi nào nghỉ hè tớ sẽ dọn dẹp.

Mẹ tớ cực kì ưa sạch sẽ. Tớ nghĩ mình cũng ưa sạch sẽ đấy, nhưng tớ không thích tự mình phải dọn. Nói thẳng ra là tớ lười. Giá mà có ai làm hộ nhỉ. Có lần tớ nói với mẹ như thế liền bị mẹ mắng cho một trận.

Mẹ bảo:

“Việc của mình thì phải tự đi mà làm.”

Mẹ luôn dùng câu ấy để mắng tớ. Với cả một câu nữa:

“Nhìn anh con mà học tập!”

Anh Yuta khá là sạch sẽ. Giường tầng của chúng tớ anh nằm trên, nhưng chẳng bao giờ để sách hay đồ ăn trên đó, mặt bàn cũng luôn gọn gàng. Chính vì ở chung phòng với anh tớ lại càng hay bị soi vì luộm thuộm. Mà tớ thấy bữa bọn một tí cũng được chứ sao.

Hôm qua, tớ chỉ mới than thở một tẹo thôi mà anh đã nói như thầy giáo ở trường là:

“Nếu cứ sống luộm thuộm như thế thì đời em rồi cũng trở nên luộm thuộm đấy!”

Cuộc đời luộm thuộm ư? Tớ chả hiểu gì cả. Anh Yuta cũng chỉ mới học lớp sáu, liệu anh có hiểu những điều anh vừa nói không nhỉ? Chỉ cách nhau có một tuổi mà tớ thấy anh mình hơi kiêu căng.

Tớ dẹp sách, quần áo, bánh kẹo sang bên, bật máy hút bụi. Chỗ của anh thì tớ không hút. Mấy thứ đồ vứt bừa bãi tớ để lên trên bàn, nên đến lúc dọn bàn lại thành vương oí là vương. Hừm... thôi đành nhét tất vào trong tủ tường vậy.

Tớ dọn mặt bàn, rồi xếp gọn cả ngăn kéo. Tớ thấy cả những miếng bánh để lâu lên cả mốc meo, thấy cả bài kiểm tra năm lớp bốn nữa. Và cả chiếc mũ đồng phục màu vàng.

Nhìn thấy chiếc mũ, tớ khẽ nhói trong lòng. Không phải mũ của tớ. Mũ của Ishihara. Đó là mũ đi học của Ishihara Natsuki, cậu ấy vừa mới chuyển trường hồi tháng Ba năm nay và cùng gia đình chuyển nhà sang tỉnh bên.

Tớ vội đóng sập ngăn kéo lại, như sợ sẽ nhớ ra một kỉ niệm buồn. Chỗ này lần tới mình sẽ dọn sau vậy.

Khi đang sắp xếp lại sách ở giá bên cạnh, tớ tìm thấy một cuốn sổ còn mới chưa viết, có bìa vẽ hoa bìm bịp, trên bìa là dòng chữ “*Nhật kí bằng tranh*”, giống mấy cuốn vở của học sinh lớp một, lớp hai hay dùng.

Cầm cuốn sổ trên tay, tớ bỗng nghĩ về bà nội. Tớ nhớ ra rồi, đây là cuốn sổ bà nội ở Osaka tặng tớ hồi mùa hè năm ngoái.

Mới đó mà đã gần một năm trôi qua...

Nỗi buồn và niềm tiếc nuối cuộn lên trong tớ như những tầng mây.

* * *

“Cháu đi tàu siêu tốc Nozomi đến đây đây, bà ạ.”

Nghe tớ kể, bà mỉm cười thật tươi.

“Thích thế hả cháu. Chắc cháu mệt lắm nhỉ?”

Tó không hiểu sao bà lại nói vậy. Vì τό chẳng thấy mệt tẹo nào cả.

Đây là lần thứ ba trong đời τό được đi tàu siêu tốc Nozomi. Dù có đi bao nhiêu lần chẳng nữa τό vẫn thấy vui vẻ và phấn khởi. Dù τό hiểu lần này mình đi tàu siêu tốc để đến thăm bà nội đang nhập viện, không được tỏ ra hơn hở quá, nhưng τό vẫn thấy vui.

Tó cứ thao thao bất tuyệt mãi về tàu Nozomi, cho đến khi bị mẹ lườm một cái.

Chợt nhớ ra điều mẹ dặn, τό liền nói với bà:

“Bà hãy mau khỏe bà nhé. Bố cháu cũng lo cho bà lắm ạ”.

Tó bỗng thấy ngại ngại như vừa đọc một câu thoại trong vở kịch ở trường vậy.

Bố τό bận công việc nên không đến được. Vì bà nội là mẹ đẻ của bố, nên bố rất buồn khi chưa thể đi thăm bà. Anh τό bị say tàu nên ở nhà trông nhà với bố.

Trong phòng bệnh có treo tranh hoa rất sáng sủa. Bà tuy nằm trên giường bệnh nhưng luôn tươi cười nên trông không giống một bệnh nhân gì cả.

“Bé Kou có vẻ thích tàu Nozomi nhỉ. Sau này cháu có muốn trở thành chú lái tàu Nozomi không?”